

vání do přidělených místností. Je správný názor odvolacího soudu, že tato smlouva o úrokování mohla býti změněna jen vzájemnou dohodou mezi žalobcem a družstvem, nikoli však usneseními představenstva, dozorčí rady nebo valné hromady žalovaného družstva, tedy aktem jednostranným. Řečený stavební vklad má povahu zápůjčky a je tedy žalobce v příčině něho věřitelem žalovaného družstva. Jen tenkrát by byl žalobce v příčině úrokování svého vkladu vázán usneseními orgánů žalovaného družstva, kdyby to bylo bývalo stanoveno ve smlouvě o uvedené zápůjčku nebo kdyby úrokování to bylo ve stanovách upraveno. Nic takového však stanoveno nebylo.

Čís. 16023.

Skutečnost, že poručník dítěte a nemanželská matka teprve po pravoplatném skončení paternitního sporu dali své svolení k provedení krevní zkoušky, jest důvodem žaloby o obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, Rv I 3005/36.)

Soud první stolice povolil obnovu původního paternitního sporu C II 688/31, skončeného pravoplatně rozsudkem okresního soudu v F. ze dne 27. listopadu 1931, jímž byl nynější žalobce uznán otcem nynějšího žalovaného dítěte a uloženo mu platiti výživné a zároveň v obnoveném řízení žalobu o uznání otcovství k nezletilému Antonínu W. a o placení výživného zamítl. Důvod y: Žalobu o obnovu podanou dne 25. května 1935 opřel žalobce o to, že nabytí vědomosti o nových skutečnostech a průvodech, jichž dříve nemohl užití a jichž přednesení a použití v dřívějším řízení by bylo způsobilo pro nynějšího žalobce příznivější rozhodnutí věci hlavní (§ 530 č. 7 c. ř. s.). Poručník dítěte a nemanželská matka totiž dne 22. května 1935 prohlásili, že dávají svolení k provedení důkazu krevní zkouškou, k jehož provedení v základní rozepři odepřeli svůj souhlas. Soud zjistil obsahem protokolu ze dne 22. května 1935, sepsaného u okresního soudu v F. v poručenských spisech, že poručník žalovaného dítěte a nemanželská matka skutečně teprve posléz řečeného dne dali svolení k provedení krevní zkoušky, a je tedy žaloba podaná dne 25. května 1935 podána včas (§ 534 č. 4 c. ř. s.). Dále soud zjistil z výsledku důkazu krevní zkouškou provedenou prof. Dr. M., že otec nemůže býti otcem dítěte, jehož otcem byl uznán v dřívějším sporu. Byla tedy domněnka stanovena v § 163 obč. zák. vyvrácena výsledky provedených důkazů, a bylo proto žalobě vyhověti. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek soudu první stolice.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvod y:

Pod dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení uplatňuje dovolání především, že zde nebylo podmínek pro žalobu o obnovu ve smyslu § 530 č. 7 c. ř. s. a že také nebyla dodržena jednoměsíční lhůta

stanovená v § 534 č. 4 c. ř. s., ježto v původním paternitním sporu C II 688/31, o jehož obnovu jde, odepřel svolení ke krevní zkoušce toliko právní zástupce žalujícího tehdy dítěte, nikoli však poručník a matka dítěte, kteří měli býti tázáni, zdali ke krevní zkoušce svolují, a když se tedy tehdejší žalovaný za tohoto stavu spokojil neprovedením krevní zkoušky a nechal odsuzující rozsudek ze dne 27. listopadu 1931, č. j. C II 689/31-6 vejíti v právní moc, nemůže nyní tvrditi, že neměl možnosti užítí již tehdy důkazu krevní zkouškou, a že jak matka, tak i poručník dítěte nikdy neodpírali provedení krevní zkoušky a uvědomili o tom nynějšího žalobce dávno před protokolárním prohlášením ze dne 22. května 1935. Jest ovšem pravda, že při ústním jednání v původním paternitním sporu prohlásil dne 27. listopadu 1931 toliko právní zástupce žalujícího dítěte Dr. H. B., že nedává svolení k provedení krevní zkoušky, což by arci nestačilo, dovolání však přehlíží, že při onom ústním jednání byli přítomni jak matka, tak i poručník dítěte, a když tedy v jejich přítomnosti právní zástupce dítěte prohlásil, že ke krevní zkoušce nesvoluje, a oni nic nenamítali, dali tím najevo, že s oním projevem Dr. B. souhlasí. Mimo to v tomto sporu o obnovu žalující strana nic v té příčině skutkově nepřednesla a první soud vzal v rozsudku na základě protokolárního prohlášení, učiněném v nesporném řízení, ze dne 22. května 1935 za zjištěno, že poručník a matka dítěte teprve dne 22. května 1935 dali svolení k provedení krevní zkoušky. V odvolání žalovaného nebylo toto skutkové zjištění napadeno, jest proto z něho vycházeti a nelze přihlížeti k výtkám kusosti řízení v té příčině. Když je tedy takto zjištěno, že poručník a matka dítěte dali svolení k provedení krevní zkoušky až teprve dne 22. května 1935, nabytí nynější žalobce teprve tímto dnem možnosti užítí důkazu krevní zkouškou, čímž je splněna podmínka žaloby za obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s., a je žaloba ta, podaná dne 25. května 1935, podána včas (§ 534 č. 4 c. ř. s.).

Čís. 16024.

Předpisy §§ 41 a 42 j. n. platí i pro obor řízení nesporného.

Pozůstalostní soud jest povinen z úřadu vyšetřiti, zda není pozůstalostní věc odňata tuzemskému soudnictví.

Nejvyšší soud může užítí předpisů §§ 41 a 42 j. n., třebaže pro jejich porušení nebylo usnesení v odpor vzaté napadeno.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, R II 518/35.)

Soud první stolice (okresní soud v M. O.) zahájil pozůstalostní řízení po Evženu B-ovi, zemřelém dne 11. května 1934 v R. (v Rakousku). K pozůstalosti po něm se přihlásili dědici, zdržující se vesměs v cizině, a to jednak ze vzájemné závěti, jednak ze zákona. Pozůstalostní soud přijal jejich dědické přihlášky na soud a odkázal zákonné dědice, kteří odporovali platnosti vzájemné závěti podle §§ 125, 126